

Győri Ítéltábla
Gf.II.20.284/2017/7/I.

A Győri Ítéltábla a ... jogtanácsos által képviselt felperesnek a ... ügygondnok által képviselt ismeretlen helyen tartózkodó alperes ellen 135.350.Ft és járulécai megfizetése iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2017. július 5. napján kelt 34.G.40.126/2016/37. számú ítélete ellen a felperes részéről 39. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - megtartott tárgyalás alapján - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezett részét megváltoztatja és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 135.350. (Egyszázharmincötezer-háromszázötven) Ft-ot és ennek 2014. június 6. napjától a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot, valamint 126.700 (százhuszonhatezer-hétszáz) Ft első- és másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes 2012. szeptember 1-től tagja, 2012. október 30-tól pedig egyedüli tagja és ügyvezetője is volt a ... Kereskedelmi és Szolgáltató Kft-nek (továbbiakban: cég) annak törléséig. A cég 2012. december 7-én pénzügyi szolgáltatási szerződést kötött az ... Bank Zrt-vel bankszámla vezetésére, és pénzforgalmi szolgáltatások nyújtására. E szerződés 5. pontja szerint a pénzügyi szolgáltatások igénybevételének módját és a díjazást a Kondíciós Listák tartalmazzák. A bank 2014. június 5-én felszólítást küldött a cégnek azzal, hogy 2014. június 3-i értéknappal 135.350,-Ft lejárt követelést tart nyilván, és felhívta arra, hogy amennyiben a fizetési kötelezettségének nem tesz eleget, akkor a szerződést 30 napos határidővel felmondja, és a bankszámlát megszünteti. Az ... Bank Zrt. 2014. december 23-án a fenti követelését a felperesre engedményezte.

A cég a 2014. és 2015. évre vonatkozó beszámoló letétbe helyezési, valamint közzétételi kötelezettségének nem tett eleget. A Székesfehérvári Törvényszék 2016. február 5-én jogerőre emelkedett végzésével a céget megszűntnek nyilvánította és elrendelte vele szemben a kényszertörlési eljárás megindítását. A cég kényszertörlési eljárása folyamán a felperes a jelen perbeli követelését hitelezői igényként bejelentette. A kényszertörlési eljárás befejezését követően a Székesfehérvári Törvényszék a 2016. június 10-én jogerőre emelkedett végzésével a céget a cégnyilvántartásból törölte.

* * *

A felperes 2016. augusztus 23-án előterjesztett keresetében a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 118/A.§ és

118/B.§-a alapján 135.350,-Ft és ennek 2014. június 6. napjától járó törvényes késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Álláspontja szerint nem választható szét „a kétféle személyi felelősség”, mert az alperes a cég tulajdonosa és ügyvezetője is volt, ezért a felelőssége a Ctv. 118/A. és 118/B.§-a alapján is fennáll. A Ctv. 118/B.§-a körében arra hivatkozott, hogy az alperes a cég fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően az ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembe vételével látta el, és ennek következtében a keresetben megjelölt összegben megghiúsította a hitelezői követelése kielégítését. A cégnél a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet már 2013. február 28-án bekövetkezett, ekkor rendelt el az adóhatóság először végrehajtást vele szemben. Az alperes utoljára a 2013. évre vonatkozó mérleg letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének tett eleget, de a 2014. és 2015. évben e kötelezettségét nem teljesítette. Ezért a Ctv. 118/B.§ (4) bekezdése szerint a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell. Az alperes tagként és ügyvezetőként is tartósan hátrányos üzletpolitikát folytatott azzal, hogy a cég bankszámlájára érkező pénzeszegeket felvette, adót nem fizetett. A céggel szemben 2013-tól az adóhatóság folyamatosan végrehajtás folytatott, és a cég nem fizette az engedményező bank által előlegezett tranzakciós illetéket sem. Az is a tartósan hátrányos üzletpolitika megvalósítását jelenti, hogy a cég bankszámla költségei havonta folyamatosan növekedtek, amivel az alperes által vezetett cég bankszámláját minden hónapban terhelte a bank, s mivel a cégnek forgalma nem volt, az alperesnek a számlaszerződést fel kellett volna mondania a további károkozás megelőzése érdekében. Az alperes által felvett pénzeszegekről nincs elszámolás, dokumentáció, ami szintén megvalósítja a Ctv. 118/A §-ban foglaltakat. Követelése összegével kapcsolatban előadta, hogy a bankszámlaszerződés szerint a havi számlavezetési díja 3.200,-Ft, és költségként merült fel a készpénzfelvételi és tranzakciós díj. A cég ezeket 2013. áprilisától folyamatosan nem fizette, így gyűlt össze a hátralék az alperes regnálása alatt.

Az elsőfokú eljárás során ismeretlen helyen tartózkodó alperes részére kirendelt ügygondnok érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperes hitelezőként nem jogosult a kereset előterjesztésére, mert nem igazolta, hogy a jogelődje a követelt tartozást lejárttá tette volna, melynek hiányában perindításnak sincs helye. Azt sem igazolta, hogy az engedményezésről a kötelezett céget az engedményező értesítette volna, ezért a hitelezői igény érvényesítésére is az engedményező lenne jogosult. A követelés összezszerűséget is vitatta, mert álláspontja szerint az ... Bank Zrt. a bankszámla szerződést jóval korábban is jogosult lett volna felmondani, és ezáltal a követelt összeg is alacsonyabb lenne, a pénzügyintézet indokolatlanul várt 8 hónapot a szerződés felmondásával. A cég bankszámláján 2013. október 11. napját követően már csupán az engedményező számlavezető pénzügyintézet terhelései jelentek meg. A felperes keresetében „összemossa” a jogszabályban nevesített tagi és ügyvezetői felelősséget. Vitatta, hogy az alperes marasztalásának akár a Ctv. 118/A.§-ában szabályozott tagi, akár a Ctv. 118/B.§-ában szabályozott ügyvezetői felelősség alapján helye lenne, mert azok törvényes feltételei nem állnak fenn. A felperes nem bizonyította, hogy az alperes tartósan hátrányos üzletpolitikát folytatott volna. Az adóhatóság valóban többször kezdeményezett végrehajtást a céggel szemben, de ezek megszüntetésre is kerültek. Hangsúlyozta, hogy az éves beszámolóra vonatkozó letétbe helyezési és közzétételi kötelezettség elmaradása önmagában sem a tagi, sem az ügyvezetői felelősség megállapítására nem alkalmas. Függetlenül attól, hogy az

alperes a cég egyedüli tagja és ügyvezetője is volt, az ügyvezetői és a tagi feladatokat és felelősséget egymástól el kell határolni. A letétbe helyezési és közzétételi kötelezettség elmulasztása miatti (Ctv. 118/B.§. (4) bekezdése szerinti) vélelem kizárólag a vezető tisztségviselővel szemben áll fenn. Vitatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének a felperes által megjelölt időpontját is, azt a felperes nem bizonyította. A számlakivonatokról az állapítható meg, hogy a cég bankszámláján jóváírások és befizetések is történtek. Önmagában az adóhatósági végrehajtási eljárások megindítása a céggel szemben, szintén „nem feltétlenül bizonyítja” a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet beálltát.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította, megállapította az ügygondnok díját és rendelkezett annak a kiutalásáról. Határozatának indoklásában idézte a Ctv. 2016. február 5. napján - a kényszertörlési eljárás megindításakor - hatályos 118/C.§. (1) bekezdését, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:197.§ (1) bekezdését és 6:198.§ (1) bekezdését. E rendelkezések alapján elsődlegesen azt az alperesi védekezést vizsgálta, hogy a felperes „rendelkezik-e perbeli legitimációval”. Megállapította, hogy a felperes jogutódként hitelezője a cégnek, ezért jogosult az alperessel szemben az igényét érvényesíteni, mert az engedményezés a kötelezett pozícióját nem változtatja meg, a fizetési kötelezettség változatlanul fennáll. Ez alól az alperes nem szabadulhat arra hivatkozással, hogy nem értesítették a jogosult személyében történt változásról, hanem csak akkor szabadulhat a fizetési kötelezettség alól, ha teljesíti a tartozását. Azt az alperesi hivatkozás is elvetette, hogy a felperesnek lejárttá kellett volna tenni a követelését, mert a szerződő felek szerződésükben megállapodtak a díj fizetésében, amely ezzel vált esedékessé, és nem kellett a jogosultnak külön felhívnia a kötelezett céget a fizetés teljesítésére.

Az alperes összecszerűségében is vitatta a követelést, ezért ennek körében az elsőfokú bíróság bizonyítást folytatott le. A felperes általa követelt összeg az általa becsatolt bankszámla kivonatokról megállapíthatóan 2014. februártól 2014. június 2-ig felhalmozódott tartozás volt. Ezen összeg megfizetésére szólította fel a jogelőd bank 2014. június 3-án a céget, és ezt az összeget engedményezte a felperesre. Az elsőfokú bíróság azt állapította meg a 2014. november 25-én kelt bankszámla kivonat alapján, hogy a cégnek nem volt tartozása, mert a záróegyenleg „0” Ft volt. 2014. november 24-én ugyanis 168.253,-Ft jóváírás történt a cég bankszámláján, így a felperes által érvényesíteni kívánt tartozás kiegyenlítésre került. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperesnek nem áll fenn követelése az alperessel szemben, ezért a keresetet elutasította.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatásával az alperes keresete szerinti marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a csatolt bankszámlakivonat alapján azt, hogy nem áll fenn követelése az alperessel szemben. E bankszámlakivonaton található megjegyzés rovatból ugyanis megállapítható, hogy „felmondott negatív egyenlegű, és 135.350 Ft tartozás nyilvántartása mellett megszüntetett” számláról van szó. Ennek a lényege az, hogy a „felperesi jogelőd átvezette a fennálló követelést a nyilvántartásba”, aminek az érvényesítésére majd valamilyen módon sor fog kerülni, de ez nem azt jelenti hogy a követelés teljesítésére sor került volna, így az nem is szűnt meg. A felperesi jogelőd bank

egy számlát csak akkor tud lezárni, ha annak az egyenlege „0”, de ez egyáltalán nem azt jelenti, hogy a felperes által követelt összeg teljesítésére sor került volna.

Az alperes részére kirendelt ügygondnok fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult annak helyes indokai alapján.

Előrebocsátja az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 235.§ (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül. Ennek alapján - fellebbezés hiányában - a felülbírálat nem érintette az elsőfokú ítéletnek az ügygondnoki díj megállapítására és kiutalására vonatkozó, első fokon jogerőre emelkedett rendelkezéseit.

Az így elbírált fellebbezés alapos.

Az ítéletábra mindenekelőtt rámutat arra, hogy elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, amikor anélkül rendelte el eljárása során az alperes részére a hirdetményi kézbesítést, és rendelt részére ügygondnokot, hogy a Pp. 101.§ (2) bekezdésének megfelelően megkövetelte volna a felperestől annak a valószínűsítését, hogy az alperes valóban ismeretlen helyen tartózkodik. Olyan esetben ugyanis, amikor a felperes által megjelölt lakcímről az alperes nem idézhető - az egységes és töretlen bírói gyakorlat szerint - a felperesnek a mindenkori központi nyilvántartó hatóságtól beszerzett igazolással kell valószínűsítienie, hogy az alperes tartózkodási helyes ismeretlen, vagyis a központi nyilvántartó hatóság előtt sem ismert egyéb cím, a már bejelentetteken túlmenően. A Pp. 101.§ (2) bekezdése alapján pedig csak az így már valószínűsített körülmények alapján lett volna helye hirdetményi idézésének, és ügygondnok kirendelésének. Tekintettel azonban arra, hogy az ítéletábra felhívására a felperes a másodfokú eljárás során ezt a hiányt pótolta, és hitelt érdemlően igazolta, hogy az alperesnek nincs a már megjelöltön kívül más ismert lakcíme, az ítéletábra megállapította hogy az elsőfokú bíróság által elkövetett eljárási szabálysértés nem teszi szükségessé az elsőfokú eljárás megismétlését, és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését.

Az elsőfokú bíróság az érdemi döntése meghozatalához szükséges releváns tényállást részben hiányosan, részben tévesen állapította meg. Azt az ítéletábra az elsőfokú eljárás adatai alapján kiegészíti azzal, hogy az alperes által vezetett cég 2013. október 10-től kezdődően fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt.

Az így kiegészített tényállás alapján az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel érintett körben, azaz a per főtárgyában téves jogkövetkeztetésre jutott, és helytelen jogi következtetéssel utasította el a keresetet.

Abban egyetértett az ítéletábra az elsőfokú bírósággal, hogy a felperes a Ctv. - jelen eljárásban alkalmazandó - 118/C.§. (1) bekezdésének megfelelően olyan hitelezőnek minősült, aki jogosult a Ctv. 118/A.§-a és 118/B.§-ban nevesített igények érvényesítésére az alperessel szemben, amennyiben annak egyéb törvényi feltételei fennállnak.

Az elsőfokú bíróság azonban a rendelkezésére álló bankszámlakivonatok alapján tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes által érvényesíteni kívánt tartozás kiegyenlítésre került. A felperes fellebbezésében helytállóan hivatkozott arra, hogy a konkrét

esetben a felperesi jogelőd megszüntette a cég bankszámláját, és emiatt - kizárólag „technikai okokból” - vezette ki a bankszámlán fennálló tartozást. Az elsőfokú bíróság által hivatkozott bankszámlakivonat megjegyzés rovatából egyértelműen megállapítható, hogy a bankszámla megszüntetésére úgy került sor, hogy az „felmondott negatív egyenlegű”, és a cég fennálló 135.350 Ft tartozásának nyilvántartása mellett került sor a bankszámla megszüntetésére. Ebből következően a felperes által érvényesíteni kívánt követelés teljesítésére - az elsőfokú bíróság téves álláspontjával szemben - nem került sor, ezért emiatt a kereset elutasításának sem volt helye.

A felperes így fennálló követelése alapján a fellebbezés kapcsán az ítéletábrának abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján a felperes által hivatkozott Ctv. 118/A.§-a, avagy a Ctv. 118/B.§-a alapján sor kerülhet-e az alperes marasztalására.

A felperes tévesen hivatkozott arra, hogy nem „választható szét a kétféle személyi felelősség”, azaz a Ctv. 118/A. vagy 118/B.§-a alapján fennálló felelősség. Az előbbi ugyanis a kényszertörlési eljárásban törölt cég tagjának a felelősségét szabályozza a törölt cég tartozásaiért, míg az utóbbi a kényszertörlési eljárásban törölt cég vezető tisztségviselőjének a felelősségét a törölt cég tartozásaiért. E két „mögöttes” felelősségi alakzat alkalmazhatósága pedig - a törvényi szabályozásból következően - egymástól merőben eltérő feltételekhez kötött, ezért nem csupán „szétválaszthatóak”, hanem kifejezetten különbséget is kell tenni közöttük. A kényszertörlési eljárásban törölt cég tartozásaiért egy adott személy vagy a tagi felelőssége, vagy a vezetői tisztségviselői felelőssége alapján köteles helytállni akkor is, ha ugyanazon személy - mint az alperes - egyúttal a törölt cégnek tagja és ügyvezetője is volt. Elméletileg nincs kizárva, hogy egyazon személy mindkét minőségében is felelősséggel tartozhat, de amennyiben a felelőssége akár a tagsági, akár a vezetői tisztségviselői minősége miatt megállapításra kerül, abban az esetben a másik felelősségi alakzat feltételei fennállásának a vizsgálata már szükségtelen.

A felperes keresetében nem határozott meg sorrendiséget arra nézve, hogy a Ctv. 118/A.§-a, avagy a Ctv. 118/B.§-a alapján kéri-e elsődlegesen az alperes marasztalását, ezért az ítéletábrla elsődlegesen az utóbbi jogintézmény törvényes feltételeinek a fennállását vizsgálta, és ennek alapján azt, hogy az alperes, mint a törölt cég volt vezető tisztségviselője kötelezhető-e a cég tartozásainak a megfizetésére.

A Ctv. Felen eljárásban alkalmazandó 118/B.§-a a következő rendelkezéseket tartalmazza:

(1) *Ha a cégbíróság a céget kényszertörlési eljárásban törölte a cégjegyzékből a cég vezető tisztségviselője - ideértve a kényszertörlési eljárás előtt a cégjegyzékből törölt vezető tisztségviselőt is - az okozott hátrány erejéig felel a kielégítetlenül maradt követelésekért, ha a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezést követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekek figyelembe vételével látta el, és ezáltal csökkent a cég vagyona, illetve a hitelezők követeléseinek kielégítése megghiúsult. Több vezető tisztségviselő esetén felelősségük egyetemleges.*

(3) *A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a cég vezetői előre látták, vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a cég nem lesz képes esedékességgkor kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket.*

(4) *Mentesül a felelősség alól a vezető tisztségviselő, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem a vezető tisztségviselői jogviszonya alatt vagy ügyvezetői tevékenysége miatt következett be, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet*

*bekövetkeztét követően pedig az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá a cég legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében. Ha a vezető tisztségviselő a kénysztörlesztés elrendelését megelőzően vagy a kénysztörlesztési eljárás alatt nem tett eleget a számviteli beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy - végelszámolás esetén - nem teljesítette a 98.§ (3) bekezdés a), c) és d) pontja szerinti kötelezettségét, **a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell.***

A tartalmát tekintve tehát a Ctv. 118/B.§ (1) bekezdésére alapított perbeli kereset esetében (a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdése szerinti keresettel egyezően) általában a hitelezőt terheli a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének és idejének, a jogellenes ügyvezetői magatartás, azaz: az ügyvezetési feladatok hitelezői érdeksérelemmel történő ellátása, és a jogellenes magatartással okozati összefüggésben bekövetkezett vagyonsökkenés és annak mértékének, avagy a hitelezői követelések teljes kielégítésének a megghiúsulásának a bizonyítása.

Helytállóan hivatkozott az alperes részére kirendelt ügygondnok arra, hogy önmagában a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése nem alapozza meg a vezető tisztségviselő hitelezőkkel szembeni helytállási felelősségét, és az alperes felelősségét megalapozó magatartásnak önmagában az éves beszámoló letétbehelyezésének az elmulasztása sem tekinthető.

A vezető tisztségviselő hitelezőkkel szembeni helytállási felelősségét ugyanis csupán az idézett - a Ctv. 118/B.§ (1) bekezdésében említett - három konjunktív feltétel együttes fennállása alapozza meg.

Más kérdés azonban, ha a vezető tisztségviselő - miként a konkrét esetben az alperes - a cég kénysztörlesztési eljárását megelőzően nem tett eleget az éves beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének. Ez esetben a Ctv. **118/B.§ (4) bekezdése vélelmet állít fel**, aminek eredményeképpen megfordul a bizonyítási teher. A beszámoló letétbe helyezésére és közzétételére vonatkozó kötelezettség elmulasztása esetén ugyanis a hitelezői érdekeket sértő vezetői magatartást (a jogellenességet) vélelmezni kell, tehát e tényállási elemet a felperesnek nem kell bizonyítania. E vélelmet felállító szabály célja, hogy a bizonyítási tehernek a vezető tisztségviselőkre telepítésével azon jogellenes magatartásokat szankcionálja, amelyek miatt a Ctv. 118/B.§ (1) bekezdése szerinti feltételek bizonyítása elnehezül, esetleg egyéb iratok, adatok alapján lehetetlenné is válik.

A Kúria által elfogadott, és irányadónak tekintett jogértelmezés szerint a Cstv. 33/A.§-ának (3) bekezdése szerinti vélelem, amely megegyezik a Ctv. 118/B.§ (4) bekezdésében szabályozott, (és a konkrét esetben alkalmazandó) vélelemmel azt jelenti, hogy:

Amennyiben a felperes bizonyította a jogszabályban felsorolt tényállási elemek (a cég megszűntnek nyilvánítását megelőzően a cég éves beszámolójának letétbehelyezésével és közzétételével kapcsolatos vezetői feladatok elmulasztása) fennállását, továbbá bizonyította a cég fizetése képtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezése időpontját, és ezt követően bekövetkezett vagyonsökkenést, vagy a hitelezői követelések teljes kielégítésének megghiúsulását, úgy utóbbiakat - okozati összefüggésben állónak kell tekinteni **az alperes vélelmezett**, a hitelezői érdekeket sértő vezetői magatartásával. (Kúria Gfv.VII.30.059/2015/5., Gfv.VII.30.024/2015/4.)

A felperes keresetében az adós által vezetett cég fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének kezdő időpontjaként 2013. február 28. napját jelölte meg, amit az alperes vitatott. Az elsőfokú bíróság azonban az eltérő téves jogi álláspontja miatt ebben a felek közötti vitás kérdésben nem foglalt állást, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját nem állapította meg. Ezen eljárási szabálysértés azonban a konkrét esetben szintén nem tette szükségessé az elsőfokú eljárás megismétlését, tekintettel arra, hogy ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság a feleket a jogszabályban előírtaknak megfelelően tájékoztatta az őket terhelő bizonyítási kötelezettségről, és ennek megfelelően megtett nyilatkozataik és a csatolt okirati bizonyítékok alapján az alperes által vezetett cég fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének időpontja a másodfokú eljárásban megállapítható volt.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az ítéletábra nem osztotta azt a felperesi tényállítást, hogy a cég már 2013. február 28-án fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, mert a becsatolt bankszámlakivonatok ezt nem támasztották alá, a cég bankszámláin a pénzmozgás és a kifizetések egészen 2013 szeptemberéig rendszeresek voltak. Ugyanezen bankszámlakivonatokról ugyanakkor azt is meg lehetett állapítani, hogy a cég bankszámláján a pénzmozgások ezt követően megszűntek, és 2013. októbertől a bankszámlájának havi egyenlege folyamatosan negatív, egészen a kényszertörlesztésének az elrendeléséig. Maga az alperesi ügygondnok is elismerte, hogy a cég bankszámláján 2013. október 11. napját követően már csupán a felperesi jogelőd pénzügyi terhelései jelennek meg, lényegében a cég folyamatos tartozásaként.

A cég nyilvános cégadatai alapján tényként lehetett továbbá megállapítani, hogy 2013. február 28-án, 2013. június 19-én és 2013. október 10-én is a céggel szemben adóhatósági végrehajtási eljárások indultak, amelyek mindegyike utóbb megszüntetésre került. Megállapítható azonban, hogy a cég ezt követően sem teljesítette a folyamatos adófizetési kötelezettségét, amire tekintettel 2014. október 6-án újabb adóvégrehajtás indult ellene, miközben a felperesi jogelőd folyamatosan növekvő követeléseit sem elégítette már ki 2013. októbertől kezdve. A kényszertörlesztési eljárás beszerzett irataiból megállapíthatóan a céggel szemben a felperesen kívül az adóhatóság 38.532.000,-Ft összegű követelést jelentett be, míg a ... Zrt. 488.710,- Ft összegűt, melyek kiegyenlítésére - a rendelkezésre álló iratok szerint - szintén nem került sor.

Mindezek alapján az ítéletábra megállapította, hogy az alperesnek, mint a cég vezető tisztségviselőjének legkésőbb 2013. október 10-én, vagyis a harmadik végrehajtási eljárás megindulásakor már tisztában kellett lennie azzal, hogy a cég a vele szemben fennálló követeléseket azok esedékességekor maradéktalanul nem lesz képes kielégíteni. Ezért az adós által vezetett cég 2013. október 10. napjától kezdve már fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt.

Az eljárás során nem volt vitatott (és a felperes igazolta is), hogy a cég a kényszertörlesztési eljárást közvetlenül megelőző évek közül a 2014. évre és 2015. évre vonatkozóan sem tett eleget a számviteli beszámoló letétbe helyezési, valamint közzétételi kötelezettségének, de az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolásában - eltérő jogi álláspontja miatt - az ezzel kapcsolatos megfelelő jogi következtetést szintén nem vonta le. Ez ugyanis azt jelenti, hogy - mivel a cég 2013. október 10-től fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt - az éves beszámoló letétbe helyezésének és közzétételének elmulasztása miatt **törvényi vélelem szolt**

amellett, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az alperes az ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el, és ezzel okozati összefüggésben hiúsult meg a felperesnek, mint hitelezőnek a kényszertörlési eljárásban bejelentett 135.350.,- Ft és annak 2014. június 6-tól járó kamatainak megfelelő összegű követelésének a teljes kielégítése is. Az alperes ügygondnoka a perben nem tette vitássá azt a felperesi tényállítást, hogy a felperes keresetben megjelölt összegű teljes hitelezői igényének kielégítése meghiúsult, annak megfizetésére pedig az elsőfokú bíróság - a kifejtettek alapján - tévesen vont következtetést.

Ezért a Ctv. 118/B.§ (4) bekezdése folytán fennálló törvényi vélelem alapján a Pp. 3.§ (3) és (5) bekezdése alapján a perben az alperesnek kellett volna bizonyítania azt, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá a cég legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

Az elsőfokú bíróság a Pp.164.§ (1) bekezdése, továbbá a Pp. 3.§ (3) és (5) bekezdésének megfelelő alkalmazásával a 37. sorszámú jegyzőkönyvben foglaltan az alperest e bizonyítási kötelezettségéről helytállóan tájékoztatta.

A helyes tájékoztatást követően azonban az alperes részére kirendelt ügygondnok - nyilván a tisztségéből adódó körülmények miatt - úgy nyilatkozott, hogy e körben bizonyítást felajánlani nem tud. Mindebből következően az alperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettsége ellenére a fennálló vélelmet megdönteni nem tudta, erre a védekezésében felhozottak alkalmatlanok voltak.

Mindezek alapján az ítéletábra megállapította, hogy a konkrét esetben Ctv. 118/B.§ (1) bekezdésében írt tényállási elemek maradéktalanul megvalósultak, a felperes bizonyította a cég fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének kezdő időpontját (2013. október 10.), és ezt követően a kényszertörlési eljárásban bejelentett 135.350.,-Ft és kamatai összegű hitelezői követelése kielégítésének teljes meghiúsulását, amit a fennálló vélelem miatt okozati összefüggésben állónak kell tekinteni **az alperes vélelmezett** hitelezői érdekeket sértő vezetői magatartásával.

Tekintettel pedig arra, hogy az alperes a Ctv. 118/B.§ (4) bekezdése szerint fennálló vélelmet a Pp.164.§ (1) bekezdése a Pp. 3.§ (5) bekezdése szerint őt terhelő bizonyítási kötelezettsége ellenére nem tudta megdönteni, őt helytállási kötelezettség terheli a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően tanúsított (vélelmezett jogellenes) ügyvezetői magatartása miatt, a kényszertörlési eljárásban bejelentett, de az eljárásban meg nem térült követelésekért.

Mindezeket összegezve az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a rendelkező részben foglaltak szerint a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és a Ctv. 118/B.§ (1) bekezdése alapján a fenntartott keresettel egyezően kötelezte az alperest, mint a cég volt vezetőjét a felperesnek, mint hitelezőnek a kényszertörlési eljárásban bejelentett, de meg nem térült követelésének a kiegyenlítésére.

A megváltoztató rendelkezés folytán az alperes pervesztes lett, ezért az ítéletábra az alperest kötelezte a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján a pernyertes felperes javára elsőfokú, és másodfokú perköltség megfizetésére, amely 12.700,- Ft jogtanácsosi munkadíjból, továbbá a felperes által megfizetett 36.000,-Ft kereseti, 48.000,- fellebbezési illetékből, valamint az általa előlegezett 30.000,-Ft ügygondnoki díjból áll. Az ítéletábra a felperes jogi képviselével az első- és másodfokú eljárásban felmerült perköltséget a Pp. 79.§ (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3.§ (2,5-6) bekezdései alapján - a per egyéb adataira figyelemmel - a kifejtett jogtanácsosi tevékenység mérlegelésével és a pertárgyérték alapulvételével állapította meg. Az alperes részére kirendelt ügygondnok kifejezetten úgy nyilatkozott a fellebbezési ellenkérelmében, hogy ügygondnoki díj megállapítását nem kéri, ezért e körben az ítéletábra a határozathozatalt a Pp. 78.§ (2) bekezdése alapján mellőzte.

G y ő r , 2018. február 21.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Bajnok István sk.
előadó bíró

Dr. Ferenczy Tamás sk.
bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: